

Исидор Изић

Враћам се одмах

Обично не могу

Падала је киша читаве ноћи
Обично не могу да
наставим са спавањем

Могао бих да видим
свога оца пред собом
затворених очију
када чујем свој глас

Сада смо истих година

Неколико књига и удобно
притиснути јастуци
можда ће помоћи

Да сам доктор
увек бих преписао
нешто пића и једног
насмејаног пријатеља

као лек

Један добар ручак

Један добар ручак,
брз летњи пљусак,
мрвице које сам истресао
за птице
кроз прозор.
Две занимљиве емисије на
телевизији:
једна о узорима младих људи
данас,
друга о Ромулијани.
Упознао сам тог човека у
Зајечару,
сетио сам се своје посете музеју
и живота у подруму
преко пута Медицинске школе.
Директор и ја смо се посвађали
већ првог дана.
Касније је све било у реду.
Последњи пут када смо
разговарали телефоном,
назвао ме је
најбољим човеком.
Два дана након тога,
покушао је самоубиство.

Веома одлучан и упоран
бол у леђима ми већ
неколико дана
помало смета.

Гледам у планину

Гледам у планину
ветар затеже
бело платно балдахина
и као да мирише со
иако смо
далеко до обала

Прескачем ручак

нису ми одавно подељене
боље карте

Мени

Мени се не плаче
и пишем
иако не знам шта јесте
а шта није

Комади бетона
крупно падају
уз страшан тресак
који ме буди усред ноћи
у страху

Ормари се љуљају
и као да се свет
распада

То је истина
или је
њој најближе
што познајем

Све заборављам
када устанем

Као младић

Као младић
осећао сам ствари
за које нисам налазио речи

Сада лако проналазим речи
али више не осећам ствари

Пажљиво разгледање умрлица

Већ неколико година
не пропуштам
да пажљиво разгледам умрлице
када изађем

Застанем пред тим местом
и склопим дланове на леђима
као стар човек
и све прочитам:
године рођења
чланове породице
полако и
без журбе

Тај ми начин стајања
изгледа једини могућ
и довољно достојанствен

Ово је нова навика

и почело је са
препознавањем
све већег броја људи
на тим сликама

Све ближе су године рођења
написане испод имена и презимена

Мислим да више никада
нећу престати да их читам

У старом комшилуку

Застали смо
поред реке
где сам одрастао

Нисмо се задржавали
на том месту
годинама након селидбе
само би пролазили

Сада смо сели
Децу је привукао
гвоздени воз
насукан на игралишту

Полако су почели да
излазе из својих соба
преостали станари ових зграда

Неке смо препознали

Јавио сам се, махнуо
климнуо главом

Једне смо заборавили
други су нас се сећали

Изненада сам пожелео
да им се извиним
Ипак нисам

Не бих умео да објасним
зашто

Скупили смо наше предмете
раширене по клупи крај игралишта
и поново отишли

Додуше, не без напора

Вода светлуца,
сенке
поскакују на платну.

Задржи тај тренутак
и буди захвалан.
Боје се разигравају
у јесен.

Волим џемпере,
мирис печених паприка
младо вино и ракију.

Ово је време када најлепше читам.
Нема непотребног испаравања,
жеље да се остане у хладу.

Угашеност ових боја је
некако господска
и све подсећа на зрелу смиреност,
не као у јулу
или августу.

Ето видиш, Ивана.
Умем ја да напишем
и лепу песму.

Поглед са обале

Поглед са обале ме подсети
да постоји још понешто
важније од трбуха,
мада не долази често
и није доказано.

Ја овде тишину
морам да отмам од
косилица и доконих баба,
ћелавих младића са опасним псима
и тетоважама српских манастира и оцила,
које сведоче
љубав према отаџбини.

Ипак остављају говна
својих балавих керова
за собом,
пиксле празне кроз прозор
и редовно улепшавају
ове високе крошње своје домовине
смећем из пластичних кеса.

Настављам да читам

али већ дуже време
гледам у ову страницу.

Од свих путника

Од свих путника
највише су сумњиви ови напред,
најстарији,
окорели,
не могу ме прећи.

Иза њих је некаква жена са дететом,
мајка,
али јој се то не свиђа.
Тресе и витла вриштавог дечака,
као некакву кесу са отпацима.

Иза њих сам ја
будно мотрим са средине.

Позади седе млади
потпуно обузети светлом из својих
малих играчака,
некорисни, лењи и тупави
"И то је све" написао би Селин.

Муте нешто.
Нимало им не верујем.

Ја сам негде на 90 %
с обзиром на то да сам најзад
дошао до кинте.
Кинта ме поправи за 35%.

Остало је метафизика.

Хепиенд

Хепиенд ће
читав континент
привући доброј срећи

или макар пола

као што осмех може
да привуче сапутника
на досадној стази

Ако се не ослободиш
смрти забране у мисли
остаћеш непокретан

Али како драгог пустити да оде
како,
иако те прождире
као стрвинар

Хепиенд ће привући
добар исход
за читав континент

или макар пола

Четов соло

Врлудаве путеве
прате крошње
већ помало јесење
и потпуно лепе

Кроз стакло аутобуса
гледам она места
где се састају са небом

Чет Бејкер је пружио
музичку илустрацију
редовном јутарњем ритуалу

јесен се најбоље уклапа
у његов соло

Улица неког капетана

У зградама,
скривеним иза воћњака
живимо лепо.

Лудости далеког света
нам не долазе,
сем ако их сами
не позовемо.

Ако затвориш прозоре,
ако затвориш врата,
нећеш ни знати да постоје.

Густа ограда
зелена је у лето
и шарена у јесен.

Мириси зрелог плода
против тескобе година.

Сви се добро познајемо
и понекад
попијемо кафу.

Ово није штрајк

Ово није
штрајк комуналне службе,
али смрад је неподношљив
и канализација у слаповима
натапа степениште.

Нисам у Лондону
и није 1977. година,
када су
смеће и смрад наоружали
читаву једну младост
гитарама и оловкама,
претворили Бес у Кунст.

Једно Не и Ништа
заменио је живот
које је стао у радостан врисак.

Експериментом је доказано:
Људима овде можеш слободно
да сереш по глави,
не би ни зевнули.

Да се не замере.

Роботи, птице и тигрови

Почињем да верујем
у све неочекиване везе
које налазиш
међу растуреним предметима.

Уклапаш невероватне облике
којима не откриваш намену
ни значења
већ само смешна имена.

Испод нашег кревета је џунгла
са опасним тигровима,
који нису јачи од нас.

Пре дугог лета
птице падају на појило
по нашем тепиху.

Роботи нас никада неће наћи
испод ћебета,
ако будемо тихи
и затворимо очи.

Златна пирамида

Златна пирамида
врела радост која се
ваља по захвалним непцима.
У сусрету са
хладном ревношћу ножа,
крцка светлуцава кора.

Намирисани облаци налазе
свој пут кроз ноздрве,
право до срца.

Троуглови радости,
коре испуњене ситним месом,
белим златом и
јабукама,
пружају светлост свему.

Густи и кисели гутљали
заливају ово благо,
које се предаје и топи
у загрљају.

Коен је умео

Коен је умео да
направи лепу баладу,
чак и од песме која почиње
са "можда".

И Он заслужује Нобела.

Као да сам доспео овде
само да посматрам,
немоћан да дођем
до било каквог
поузданог резултата.

Можда је то у реду
али ме чуди такав задатак.

Ствари су истините само
ако су једноставне,
и ако их није
тешко разумети
али

постоји и музика
а музика је магија.

Ово је за мене нерешиво.
Али Коен би умео.

Мој добри познаник М

Мој добри познаник М
срце локалног радија

среће ме на улици.
Каже да одлази.
Само је он до краја веровао
да неће морати.

Град је остао без музике
и упорног тонца
којем нико не може да плати:

године у којима је
безброј пута натерао
дотрајалу технику да свира
у којима је последњи,
за миксетом, у празној станици
водио битку да у етар изађу ваше
духовите музичке честитке,
сервисне информације у вези са
грејањем и рестрикцијама.

Године
у којима је спасавао ЛП плоче од бацања,
па их на крају и трансформисао
у другачије записе,
упознајући се са цезом,
за који никада није марио раније.

Добри моји,
готово да вам је успело да отерате
све најбоље, само још мало стрпљења.

Након свега, ипак
М одлази са осмехом.

Прими пуно поздрава

Доћи ћеш пословно,
предвидљива и бела,
као још један излазак по
млеко и хлеб,
са укусом
другачијим од ваниле
и сатима загушљивим и тешким
као шах.

Моје лице, равно или наборано,
не значи ништа.
Свет се смирује као
лед на бари.

Кад би за тобом остајао
мирис липе и свежих новина,
чајног кекса и кафе,
мени би било мање непријатно.
Теби је ионако свеједно.

Сув или мокар од нервозног зноја
једнако сам ти драг
ти не мариш.

Прими пуно поздрава,
у потпису

Живели!

Светови су сада уредно сложени
на полици
довољан је био
само мали напор воље

Мека прашина се нешумно
спушта
приликом додира
систем покреће своју гравитацију

Стојим пред овим старим
комадом намештаја
као виша инстанца

Концепт и хронологија не постоје
само
увођење реда
да би освајања нових космоса
постала могућа

Овакав нови поредак
показује нам начин
да проживимо преостале дане на земљи

Што више порастеш
све изгледа мање

Моји кристали блистају у мору
смећа које губи моћ
да ме упрља

Могоа бих да најзад
почастим себе и неким пићем
јел да?

За степеник изнад тла

Имао сам 14 година
и већ сам био готов,
заражен.
Није ту било пара,
ничег да се освоји.

Само музика.

На дрвеном прагу,
тек нешто мало вишем
од пода,
који смо звали бином.

Пре више од 25 година.
То је четврт једног века.
Како то звучи?

Некада би месецима вежбали.
Често сам мењао речи песама,
да би биле ангажованије, зрелије,
нисмо ми неки клинци.

Све је морало бити наше,
аутентично,
нема обрада.

Било је незамисливо
скидати акорде,
то сам звао крађом.
Каква глупа идеја.

Свакога ко би се усудио да
прекрши ове принципе,
сматрао сам будалом,

тезгарошем,
јефтиним музикантом.

Где су ти идеје, човече?

Било је лако направити свирку
у Малој сали.
То је било нешто.
Наша прилика да заблистамо.

Лоше озвучени,
са понеким пивом у себи,
покушавали смо да из позајмљених гитара
и распараних бубњева
извучемо нешто артикулисано,
да галама постане песма.

Строфе и рефрени су тужно замирали
у микрофону.
Монитори су крчали,
ако би уопште и радили.
Испред нас лица суграђана која се
углавном досађују,
наручују песме које воле
и које ти не пада на памет да свираш,
чак и када би знао.

Мрзовољни тонац нам
руком даје знак да сиђемо,
јер се следећи таленти
већ спремају.

Размењујемо делове опреме са њима,
храбре нас да смо били добри,
и ми у то верујемо.

Био бих изнурен,
прегорео,
често и незадовољан

али

док смо за степеник изнад тла
и чекамо знак палицама,
четири ударца
која се пробијају
кроз замор, дим и нервозу,
свет је могао да нестане.

Људи из А и Б

Људи из А
желели би да је хладније у Б
можда и нешто горе
Често се и не труде да сакрију
колико их не воле

Тај осећај их греје зими
освежава лети
постоји то
где се сви слажемо

Док људи из Б
не осећају било какве предности
напротив
волели би да имају

велику реку

равније улице

као људи у А

О нама који живимо своје дане
подељене у саобраћају између А и Б
нико не зна шта да мисли
Можда ништа

тако је најсигурније

Монодрама са певањем

Разгледам ове полице
певушећи.
Мада је каталог
непотпун,
веоме су лепе.

Данас не могу да разговарам
а саговорника одавно
више нико и не тражи.
Сналазим се на следећем задатку.

Потписујем безусловну предају
пред повезаним папиром испуњеним
оловним слововима

док сви полако напуштају
уморна седишта.

Моја монодрама је
прилично сведена,

и лако се памти;

Срећан човек певушећи
веселу мелодију,
разгледа полицу са књигама.

Нема дијалога.

Завеса.

Зен

Поново се накупило прашине на столу,
рече најбоља од свих жена.
Видим траг твојих прстију,
сада, док гори лампа.

Негде сам морао да спустим своје прсте,
одговорио сам.

Могоа си и да обришеш,
приметила је предивна.

Ако приђемо томе спекулативно,
прашина дође и оде,
и *де факто* не постоји
Прашина је само илузија,
одрецитовао сам.

Могоа си да обришеш ту илузију,
гласио је одговор.

То је занимљив дискурс
и захтева доста размишљања.
Да ли је могуће обрисати илузију,
замишљено сам рекао

Јесте, крпом,
рекла је моја супруга,
Зен мајстор.

Не бих волео

Не бих волео
Да сам млади писац
И да морам да се поносим
Сопственим запажањима
за која верујем да су нова

Али то је потпуно у реду
Немогуће је родити се стар

Ипак дивно је не бити више млад
И живети уз све оне страсне болести
Које само младић

може да осети

Без честитања себи
На стилу и ритму
На сваком доживљеном
Трептају свести
који је само реприза
(сазнаје касније)

Али не треба зато бити горак

Негде тамо горе
(Неодређено показује руком)
Све се већ одавно зна
И све се већ десило

У томе деца
Могу да пронађу начин
Да буду слободни и срећни
(На месту где изговара "у томе"
Јако исколачи очи
И подиже тон)

Помирени (рокенрол племићи)

Најдражи моји су
остарела деца
нова аристократија

Нико их неће заборавити
макар један век
или нешто дуже

Док носе
бес својих песама
од којег нико не страда

Лете по етру
ознојених година
сударајући главе

На крају заједно
пију млаке чајеве
и смеју се

Време је за писање
мемоара

Време је да се опрости себи

постаће све за шта
никада нису марили

помирени са сопственом легендом

Нови пост

Благословена доколица
живот развлачи
као свеже тесто.

Нема краја сатима
поспана радост тромо се
шета између сетова,
у паузи за доручак
и преферанс.

Дај да дани трају вечно
као хлеб и вино,
као неопходна физичка активност,
бројање калорија,
органско поврће
и телевизијски осмеси.

Дај ми
поподневну поспаност до пет,
сваки ритуал који чини
да време клизи
као она кап,
низ онај лист

али онда...

Увек је добро код себе имати парче папира и оловку

Постоји једна фина,
да кажем, завеса,
као за балдахин,
један нечујни филтер,
који брани инсектима,
прашину и прљавштини
да прођу.
Но пасаран.

Али, не може ни она
све да истрпи
и понекад се упрља.

Онда је пажљиво уклоним,
док је мирно и без ветра,
истресем све што је ухватила
у стихове,
и вратим је на место.

Сад ти је јасно
како могу да
увек будем насмејан.

Балетан

Беспрекорно извођење корака
јутарњег балета,
захтева све мање времена.

Могуће је навити сат према
мом стрмом силаску
на станицу,

по мом превртању разлоканих џепова,
по фацијалном грчу
којем тепам да је осмех.

За децу још има наде,
понављам у себи.
Ми смо готови.

Поред ходања,
дисања
и још понеке узгредне ствари,
могућ је и разговор,
потпуно без свести.

У то нисам веровао
кад сам био дете.

**По врелом песку пустиње те,
караван ће проћи или инстант духовност**

Ја сам овакав
на овом месту

То место је
исто какво би
и требало бити

Слободан да испуним
своју сврху

на свом месту
ја као такав

То је то
сажвакао сам вам
Ионако ништа не читате

Пролеће лењивца

Пролеће има зелену снагу
према којој се осећам као мрав
али и мрави могу да покоре овај свет
ужурбани и увек на послу

Ја нисам мрав
више подсећам на лењивца
Или медведа, када сам у симпатичном
окружењу

Данас је недеља
Бога се не боје
Власници приватних продавница
Чак ни данас
на Ускрс

Ради још и погребно предузеће
јер људи умиру и недељом

Птице у крошњама као да славе
Њихова песма звучи радосно
Иако оне не маре много за то
Како нам њихова песма звучи

Лењивац хода тротоаром
Недељом која
више никоме није света

Никад је нисам тражио јер сам је увек имао

Више нема страха,
ово дрво је камен
у корену
и више не уме да се повија,
храпаво ишибана кора,
на неки начин је
и лепа.

Више нема страха.
Сва та бића
остала су у детињству,
отишла под земљу
или је напуштају,
једе их заборав.

Сада ме ти саплићи,
затварај и туци,
узми сав мој новац,
лажи ме и наређуј,
уходи и снимај,

ти ћеш заувек остати роб
а ја сам слободан.

Ево ти још једном
да запамтиш:

Заувек ћеш остати роб
а ја сам слободан.

Без

Једино су ми драги
старци и деца.

Без великих идеја,
и планова који служе
да се направи промаја у
устима.

Без осуда,
досадних сумњи да
космос кује заверу
против баш мене или
нас.

Без: како немам среће,
лажне емпатије и
истинског себичлука.

Без упорног рефрена;
нисам ово ја направио себи,
други су ово направили мени
нисам ово ја направио себи.

Без драме и свакодневног пренемагања,
снова о већем стану,

већем ауту,
већим сисама

Без супстанци које само
повећају глад,
без забринутог стајања на вагу,
без очекивања романсе
гледања у длан, у талог
у зрна.

Без непотребног преједања
на славама.
Без расправа које се увек
јалово заврше,
док се поново не постане
дете,
којем није важно

или старац
којем више није важно.

40

Помало успоравам
Не трчим више
низ степенице

Спорији ход ми допушта
Да видим све крај
чега сам пролазио
Без задржавања

Посебно добре стране

Док у аутобусу
Размишљам о свима
Који су отишли из града

Није ми жао

У ствари
јесте

Жао ми је што је остало

алавих
Који нас нису напустили

Као да има
Још понешто за дрпање
Као да су нешто пронашли

Надам се да ћете се ускоро најести
И отићи

У иностранство
или Београд

Једног јутра око 5

Једног јутра око 5,
сетио се свог друга из средње школе,
и више нисам могао да заспим.

Духовит човек,
а ја све могу да опростим
духовитом човеку.

Радовао сам се нашим сусретима,
увер бих чуо нешто добро
добило неки нови увид.

Заједно смо се смејали глупости,
које стално покушавају да нам подвале.
Нас не могу да слажу.

Онда, као да се поковава

некој невидљивој сили,
мој пријатељ се уписује у чланство
највеће партије на свету.

Учествује у кампањи,
добива бољи посао,
а мене покушава да не види
на улици.

Осећам се као Јозеф К.
Не знам која ми је кривица.

Нисам хтео да га оптужим,
знам све што би се могло рећи:

Такво је време.
Не може се другачије.
Ја у то не верујем,
нисам имао избора.

Видео сам га пре неки дан.
Облачио је читав град у плакате
са насмејаним лицем кандидата.

Гледао сам на другу страну
да му не буде непријатно.

И није то важно
ја бих желео да ми се пријатељ врати.

Не морамо да причамо о томе.

Надам се да тога ниси свесна

Улица у којој одувек живим
степениште и фасадна цигла
коју време
дроби својом песницом,
пропуст и паркинг
празан викендом,
и једино дрвеће
које је порасло,

неко су ново место
откад си рођена.

Нутриционисти, педагози
психолози, логопеди
само нам помажу
да преваримо себе,

да нешто исправно радимо.

А једино
у шта не могу да сумњам је:

деца нам спасавају душу.

Nein

Немачко nein
најбоље поништава,
укида сам живот.

Ако желим

да одбијем коначно
и неопозиво,
онда користим само
nein i nichts.

Сви могу, без остатка
да закључе како је ствар
коначна.

Ништа није довољно.
Ништа вуче за собом
некакав остатак,
као шум лишћа.
Нишшшшш- та

На руском се каже *ничего*
То је још горе.

Као да сирото дете
показује на празну
чинију за сладолед.

Читав један свет је иза
руског ништа.

То је исток
где се сунце
и тако даље,
јер сви то знају

Латинско *nihil*
корен је за дијагнозе
звучи умишљено и лирично,
превише учењачки

Само је немачко ништа
довољно добро
nichts, tot und kaputt.

Све што ћеш добити

Све што ћеш добити

од ове начете вреће од меса,
костију и жила,
која је
залепљена за своје
аутобуско седиште,
као при деловању
центрифугалне силе
је: Добро јутро,
уз извесну дозу
куртоазног осмеха.

Све што можеш да сачуваш,
све што те чини новим,
само је упорно дело,
које предајеш
неизвесном свету
јединица и нула.

Мени је све ваше
превише претенциозно.

А мени је све ваше
превише банално.

Када би умео да ходам
по тој финој црти
стварно бих био неки

Музички стуб

Пре буђења сам поново
сањао сам свој музички стуб.

Пластични, јефтини предмет
који ме је највише обрадовао
као плен из шверцерске торбе
мог покојног оца.

Неки Фронтек.
Никада касније више
нисам чуо за ту фирму.

Имао је дупли дек,
радио и грамофон
и два солидна звучника са
дрвеном кутијом.

Рекли су ми да је то добро.

На њему си могао
да преснимаваш касете
у две брзине,
да снимаш са ЛП плоча,
да слушаш две и понекад три
радио станице.

Могоао си да својим пријатељима
снимаш компилацијске касете.
Имао је и прикључак за ЦД
који је само једном коришћен.

Његове главе сам педантно
макар једном недељно
чистио алкохолом и ватом.

Иглу изнад точкића бих намотао
и пустио да се врти у већој брзини.
После неколико минута на вати је остајао
готово црн траг прљавштине.

Нисам сигуран да ли је било

неопходно радити то тако често
али ми се чинило да је звук бољи.

Након десетак година,
скинуо сам врата са декова,
јер су постала лабава и нису
више могла да правилно држе касете,
па су често почеле да се мрсе.

Тако је радио још неколико година,
док нисам добио на поклон
први персонални рачунар.

Даље знате шта је било.

Фронтек и даље ради
када смо на плацу у Милановцу.
Пустимо радио, или неку касету.
Један звучник губи контакт негде
али мислим да је исправан.

Грамофон више не ради.

Ово место

Живот у неким планинама
је у време ратова
текао непромењено
и невино.

Људи у њима
нису знали шта се дешава,
сачувани од бесмислене смрти.

Сакривени у крошњама,
на новотарије света
подигли би обрву и
цокнули језиком.

Ово острво у прашуми
је благослов.
Ове порушене цесте
којима се иде само
ако мораш.

Никоме није на путу,
никога не занима.

Где људе можеш више да волиш,
јер готово и да их нема.

Ту сам рођен, ту ја живим
и тако даље.

На рачунима

На рачунима
које ми редовно испоручују
увек проналазим
некакве криптичне табеле
пуне занимљивих
и потпуно нејасних бројева

Нешто је сабрано
и неки број је резултат

Неко, ко се потрудио да реши
овај математички задатак
заслужује макар прелазну за труд

На крају је само једно
сасвим извесно

Последњи број је новац
који ја
треба да платим

Можда га дајем као накнаду
за ову ову математику
јер верујем да није једноставно
измишљати увек нове
и оригиналне табеле сваког месеца

Сигурно је то
Не видим шта би друго било

На њиховом месту
ја бих само исецкао
из свеске на квадратиће
мале цедуље
и написао хемијском оловком
неку цифру која ми се свиђа
и додао испод
-за уплату

Много је једноставније
и не морају да се измишљају табеле

Јер шта ми ко може

Плати иначе сечемо
или
нешто слично

пошто сам бескрајно духовит
још бих додао
-плати стоко
и можда бих нацртао смајли

Зашто људи компликују себи живот
непотребним детаљима
никада нећу схватити

Без памети

Ако се изненада
негде напољу
сретнем са човеком или
женом без памети

ја истог тренутка
свом снагом, одлучно
потрчим у супротном смеру

Ако немам куда
да побегнем
а знају ме
све им дајем за право
само климам главом

Осмехујем се блесаво
и понављам; да, да

Људи без памети исто су
што и јака киша са ветром
поплава, пожар или земљотрес

и нема смисла покушавати

Запитао бих се у вези са својим здрављем
када бих се служио
снагом својих аргумената,
пажљиво сроченим реченицама

против поплава и пожара

Човек сам недовољне снаге
да бих прсима и песницама
налетао на земљотресе и тајфуне

Зато дајем петама ветра
чувам своју главу
спашавам голи живот
трчим попут олимпијског шампиона
једном речју:

Кидам.

Ђаво 2018.

Ђаво је упослио
доконе руке
а сопствене удобно положио
у крило
тек понекад лењо крене левом
ка мишу
који трепери на столу

Уговори су пренесени са папира
и дигитализовани
задовољан је и увек практичан

Своје дане сада проводи искључиво
вршећи мониторинг
пред екраном

Сем ове ситне формалности

потпуно је ослобођен обавеза
свет се сам брине о себи

Она важна битка коју је требало добити
одавно се одиграла
и њему самом постала је
паучинасто сећање

Успех је био потпун
а победа коначна

Досадно ми је, каже

Можда бих могао да мало
некако охрабрим оне ситне
остатке отпора
тек да радим нешто, ОК

Можда бих и могао
да нисам лењ

Досадно ми је
мислим да ћу да умрем од досаде

То је изговорио гласно
и није се чак ни насмешио

Али река

Али река носи пред њиховим очима
оборена стабла
бродове са товаром и људе
и то станаре ових места
чини тако рутински меланхоличним

Живот који нечујно клизи пред очима
стално и нечујно отицање воде као из сата
да не заборавиш
да живот никада не застаје
а то значи ни смрт

Своје речи отежу у такту који диктирају таласи

и подиже млаки ветар

Можда су стрпљење научили
гледањем у пловак који сатима мирује
на мутној води
можда су на разочарења неосетљиви
баш као и на слаб улов
све је то али

Самом себи који има двадесет година

Драги Исидоре,
пре свега
извини на овој отрцаној форми.

Ниси полудео,
само си мало толерантнији на
клише са 40 и кусур.

Желео бих да ти кажем следеће:

Израо си добар факс,
не брини.

Нико се не сећа онога што се догодило
на исти начин.

То како ти разумеш ствари око себе
није једино исправно.

Волео бих да мало раније схватиш растегљивост
онога што људи обично називају
реалношћу,

а не тек за 20 година.

Обичај да идеш срцем а
баш никако мозгом
једном ће почети да ти недостаје.

Имаш добар аларм за будалаштине
и губљење времена
који не заборави да подмазујеш.

Музика коју слушаш
биће кул и за 20 година.

Сва је прилика да ће бити кул
заувек.

Мање се одушеви интернетом
или макар
краће.

Волео бих да се вратиш читању књига.
Видећеш да то није изгубило ништа
од своје вредности.

Нећеш се постидети ниједне песме коју си
написао и снимио.

Не свираш тако лоше као што мислиш
али ни боље.

У хору ћеш доста поправити
певање

и главно
научићеш да правилно дишеш.

Ти знаш да не певаш баш сјајно
али остани тврдоглав.

Не мисли да често пропушташ
нешто јако значајно и важно.

Главно тек долази
али ти о томе ништа нећу рећи.

Е да,
и ово ми је битно:
БУДИ МАЊЕ ТУЖАН.
ИЗГЛЕДАШ ПАТЕТИЧНО
НА СВИМ ФОТОГРАФИЈАМА.

Поглед ти тражи камеру

Поглед ти тражи камеру која снима,

којој би требало показати осмех.

Не иде то лако,

посебно иза ноћи које су узорале бразде
на лицу.

Треба пронаћи тај осмех

од раних јутарњих сати у којима се разбашкарио страх,

мучнина од сламнатих страшила која те воде,

која ће те отерати ако им не купиш доручак,

ако не пронађеш мотивацију,

ако не прикажеш раст,

ако се не осмехујеш курви коју јебу,

тако је мала слино, мали инсекту,

осмехуј се, нађи пелену јер

неће ти дозволити да одеш до тоалета,

наћи ће начин да останеш још пар сати дуже,

чекају те

табеле, признанице и кредити које никада нећеш

да исплатиш, јер долази нова глад,

потребно је још пуно тога твојој гузици,

иза које су се сви одавно изређали

па поново чекају, нови круг.

Шта ћеш да урадиш у вези с тим?

Ништа, ето то.

Баш ништа.

Јорон

Далеко је Јоронцима
Некада осека направи острвце
усред океана
од белог песка
до којег путници долазе бродом

Јорон острво је прескупо и далеко
rekli су ми људи да им је тешко да оду
иако живе у близини

Јорон острва које је најлепше
и када падају кише
јер тај стих лепо изгледа у песми

Из перспективе птица
око острва постоји прстен
светлије боје од океана
то је песак под плитком водом

На сликама деца у том плићаку
сва чиста и христолика
седе усред бистрог блага
док старији не брину јер и они
могу да ходају по води

Сигуран сам
да бих се осећао као бог
када бих отишао
на далеко острво Јорон

Трапава недеља

У свом новчанику носим
ситниш и у тајној прегради
један сан о океану
слику своје деце и супруге
картице на којима пише ко сам ја
како изгледам и бројеви
неки бројеви су датум рођења
неки бројеви су место одакле сам
неки бројеви су
јуче сам сазнао
у ствари број мојих двојника на свету
не разумем зашто су написали тај број

Није ме брига колико мене има на свету
некада је и један превише
на сигурном путу ка свом бетонском лежају
у болничкој капели са жуто црним, чађавим зидовима
увијен у упишане и усране чаршаве
чекам да ме подигну моји најмилији
оперу, обуку и спусте у мутаву јаму
ето то је остало
и новчаник
молим вас хоћу да и он оде доле са мном
намените уз то и неколико књига, одело
можда ћу и ја имати штап
као моја Јевросима
и надам се да неће бити посан дан
не волим мирис пржене рибе

Можда трапава недеља

Последњи сусрет са пријатељима пред Апокалипсу

Прво су муње развукле и опарале небо.
Биле су изломљене и чудне,
као штапови неонског светла.
Дошла је тутњава, заглушујућа,
читава се кућа затресла
и знао сам да је Апокалипса
и окренуо сам се да поново заспим.

Био сам на тој забави а око мене
сви моји дивни људи,
које сам давно изгубио у
вреви великог града,
вреви великог живота.

Причали смо,
окожени поцрнелим пикслама, димом
и нашим трудним женама,
о централном грејању у београдским насељима
о поезији и сликарству
о свему.

Музика тек довољно гласна за плес
и простор за разговор.
Нико није марио за очај и буђење
је изгледало далеко као и
ова младост која се
неприметно искрала.

Зашто ти треба тај списак,
упитала ме је Луна
нагнутог над још једним крајем строфе.
За куповину или да не заборавим, вероватно.
Заценио сам се од смеха.

Писање стихова

Долазите ми само када је
ваше хватање немогуће
изјутра и тада сте
већ помало испрани
и анемични

Најлепши сте када вас сањам
али вас буђење вређа
и онда не знам
можда одлазите некому
ко боље поставља замке

Док пронађем папир и оловку
већ ми машете из даљине
претворени у гомиле
чудних наговештаја
расутих слогова
поједени као мрвице са симса
и онда не знам

Појавићете се другима
предивни и нови
уредно умивени
само зато што су увек спремни

Зато што спавају са оружјем
под јастуком

Ја не могу због деце

танак је то изговор знам
али дозвољавам себи
да пишем и лоше стихове

За Антона

Човек треба да плеше
у три изјутра,
пробуђен неким згужваним
крајем чаршава,
када свом снагом навале
недовршене мисли.

Треба да плеше
апокалиптично,
уз хармонику, виолину и гитару,
на којој је топао мирис прашине,
са жицама са којих се цеде
распрсли пликови.

Као оне ноћи када сам те сањао,
преминули пријатељу.

Седели смо у некој соби.
У сну сам знао да је твоја,
уређена по моди из 80-их.
Масивни ормари и дрвене фотеле
са зеленим плишаним јастуцима.
Тепих са ресама на поду и јамболије.

Пуштао си нам аудио касете

и плесали смо у том мом сну,
али сам сигуран да се догодило стварно,
на неком другачијем
и сада далеком месту.

-Свиђа ми се, рекао си
и то је све.
Ништа друго нисам успео да понесем назад.

Плесали смо у три изјутра.
Музике се не сећам, сем да је била твоја
и да је била добра за плес.

Хвала ти.
Драго ми је што си ме позвао да је послушам.

Тат твам аси

Ово јеси ти.
Обавијаш покислу грану прстима,
да истресеш црне капи
на своје лице,
док се охлађена крв споро
пење уз крвоток
до срца.

Тат твам аси
и поглед који одапињеш
ка видиковој линији
Дунава и неба.
Ветар ти је избистрио мисли и
отерао прашину.

Ово јеси ти.
Мирис горућег тамјана
преноси на другу страну.
Чврсто те узима за потиљак,
као штене.

Тат твам аси.

Живот никада не престаје

Уроњен у тамни живот
у коме су алге
златна зрна прашине
са телом од ваздуха и сунца

Са мутним светлом које слабије
допире до дубине
са плућима која могу да издрже
притисак

Живот никада не престаје
Ситни облици дишу и шетају дном
Једноставно јесу

Ветар компонује злато са дина
и подиже светлуцаву завесу
Црне клице се ваљају по тлу

и шкорпије на сунцу
сијају као кристалне игле

Ослобађајућа и неопходна
скрајнутост и

узвишена

безначајност

Меланхолија зграда на периферији великог града

Окренуте лицем ливадама
и леђима широком булевару
којим долази троцифрени
градски превоз

Ово су нове зграде
миришу на лак и свежу прашину
ходници су леви и можда са цвећем

Станови у њима пуни су младих подочњака
и вриштавих усранаца
маме седе на клупи испред игралишта

тек су се упознале

Станари још увек не знају довољно
једни о другима
да би се отровали завишћу и
уобичајеном злобом

Зграде на периферији великог града
без историје
са понеким сећањем које тек натапа
њихове нервозне фасаде

Још увек не знају
да ће бити времена за све

Износити ствари

Као да је изношење ствари
још једно опраштање
тај инвентар који чине старе крпе
и поцепани душек са зарђалим федерима
као да нешто памти
а опет се мучки прикрада некакав
нејасан осећај кривице

Не желимо те предмете пред својим очима
да не проговоре

Стидљиво ћемо наставити своје дане
још дуго се трудећи да не галамимо превише
у собама где је највише волео да борави
док полако не ишчиле и мириси
и лоша памћења
отрезнићемо се у тишини коју су нам ускратили
распричани предмети

Несрећа неких од вас који су залутали мирише лепше

Живот са залуталима
чија је несрећа подједнака у свему
сем што
понеко лепше мирише.

Сва свитања
уvek су поновљене
мале смрти.

У њима сам под покровом
чаршава а раздражени и промукли
пси лају иза прозора.

Није важно шта ће се следеће
догодити са мном.
Деца ће ускоро све умети сама
и тај страх ће нестати.

Успео сам да те сачувам
да се не повредиш када сам пао, сине
и од тада знам.

У овој јутарњој обамрлости
постоји помиреност
која ме изненађује.

Нигде није безбедно

Нема корака
којем амбис
није поставио замку

Оне су у пустињи
има их
окачених о обећавајућа
светла мегаполиса
има их и у твојој
охолој самоћи
у твојем алаву новцу

Опасно се нагињу
над сваким новим редом
који напишем
са намером да отму
искористе и баце

Панично батргање у мрежи
само те снажније упетљава
и везује

Мора се остати миран

Пусти да се одмота
да се открије у немоћи
нека њушка око тебе
диши равномерно и дубоко

Не качи своје мисли на њене понуде
удице

нека оде

Некако остане

Искривљених зглобова,
заглављен између хладних и свеже
окречених зидова у доколици,
желећи само да живот...

Делећи сате на оне за телевизију
и оне за оброке,
и спавајући у сваком преосталом
међувремену,
сасвим глув за позиве и веома често
глув и за све остало.

На крају ће изнети ствари у кутијама
и црним врећама а фарба ће покрити
пукотине у којима су се заглавили дани подељени
и пуни непотребних сати за телевизију
и оних за оброк и спавање у сваком
преосталом међувремену,
желећи само да живот

некако остане.

Сат је исправан а нико не долази

Тада је набрекла улица
у коју смо утекли,
празних џепова и гласова
уздихнутих од идеја.
Од опојне жеље.

Гласно наређивали побуну,
мазили глатке руке
година, које су
подизале крв до неба.

Још увек далеки као Месец,
или море.
Изгорели у истој ватри,
на периферији.

Веома близу нас та жена је
излазила на терасу са корпом веша
и устима пуним штипаљки,
у кућној хаљини са пунђом пуном косе,
покупљене марамом
на потиљку.

Два корака од наше револуције,
један човек ће,
уз отворен прозор,
прелиставати дневну штампу.

Са платненим цегером у руци,
бранећи се нежним осмехом,
ићи ће старица
у свакодневну куповину,
у супротном смеру.

Иза многих прозора
неће бити никога.

Тренутне звезде су потрошиле
аплаузе
и колона се пропела,
зашиштала као талас,
разбила се о трг и бестрага
нестала, уз пријатно ћеретање
и договор.

Остало је мало пустиње и смећа,
ехо уплашених мачака из контејнера,
и путем су кренули узбуђени аутомобили
пуни младих мириса.

Веш мирује на жици и сајџија
може да настави са подешавањем
сата по који нико не долази а
одавно је исправан.

**Једини начин да одемо је заједно,
без пртљага и пуни светла**

Ако не кренемо заједно,
не могу се извући сам
али морате без пртљага
и пуни светла.

Да бих смео да одвежем то уже
које ме веже
сви морају поћи:

намирисани,
пуни снаге
и са узвицима
и папирним рукама
набораних очију и напрегнутих чела,
док преврћу гомилу свезака,
тражећи потписе и решења која недостају,
која су малопре била ту,
која више никада неће наћи.
Жене пажљиво намазане,
са савршено избалансираном исхраном,
у равнотежи, на линији
на стакленим штиклама,
са кесама из бутика и невероватним торбама.
Сви заједно у истом котлу, на истом месту,
размењују осмехе без учешћа очију
као сличице,
са мислима само о следећој сензацији,
о новој привлачној причи.

То је оно без чега се не може,
лековито блато којим мажемо једни друге,
по образима, грудима и бутинама,
које лижемо док се још један спрема
да скочи са терасе.

Напућени испред пожара,
надајући се прилици да кажемо:
познавао сам га,

ц,ц,ц,

тако слатка дечица,штета,
изгледали су срећно
али видите, никада се не зна.

Не могу се извући сам,
како да то урадимо, да ли обећавате?
То су само речи али то је све што имамо,
не могу да вас држим за ваздух.

Никоме од вас не верујем а
изгледа да ћу морати да се вратим
још небројено пута и увек
када окренем леђа нешто ново се сруши
и стопала ми се заглаве.

Одскакујем споро као балон у лошем сну,
можда се на крају све само стропошта
и сложи, уз кратку најаву фанфара.
Враћам се одмах.

**Чекамо окружени споменицима
које киша претвара у обично камење**

Окружени пажљиво подигнутим
споменицима
који неће одолети киши
чекамо чудећи се

Изабрали смо да не видимо
ово дивљаштво
јер нам пуни стомаке
ипак важно подижемо кажипрст
и цокћемо језиком

Као да ово пропадање није одувек
или откада памтимо

Оправдања изговорена
савременијим језиком

Јастук на столицама
на којима седимо испред екрана
стањео се и избледео од

наших задњица

Пронашли смо удобно место
и добар видик
у хладу од камена
у сенци

Негде на ивици шуме
чујем те да кажеш како рат долази

Ја нисам ни знао да је
икада био завршен

**Две последње плоче су добре
али их ја не знам напамет**

Посвећено Роланду С. Хауарду

Електричне гитаре су ти повешане
око врата заувек
у смрзнутом комаду

Тужно лице са креоном
и фигуром покисле вране
тумара у кошуљи којој један рукав стеже
црна трака
попљуваним подом иза завеса
док звоне комади стакла
ситниш и сломљено цвеће

Нико не свира као ти
нико никада и неће

Тај треперави тон је твој
као репетирање пушке која је спремна
на прасак и да убије
да зајечи као ноћна сирена
глас мачака или одбаченог детета- ко зна

Јаук који се роди на врху сваке јагодице
твог прста
да каже тугу за братом који је отишао
и да најави све што ће доћи

У спором напредовању кроз дрворед
црн од кише, носиш књигу под пазухом
О Берету је, на телефонској вези са далеким
светом од које ти не треба ништа сем новца

Роланде
дошло је премало људи, још није вече
видиш да их занимају они са крупнијим словима
овде су само пијани студенти са рукама пуним
пластичног пива и матори лузери

Могоао си да се поздравиш са нама још после
побуне у Рају, после рођенданске забаве
и било би потпуно у реду
али ти волиш акцију

Све сам те ређе сретао касније
волим обе плоче које си потписао својим именом
али их не знам напамет

Хидрант ће ми се ускоро осветити

Једном ће изубијани хидрант
на првом спрату моје зграде
да се отвори и удари ме
свом својом лименом снагом
право у чело.
Одавно чекам да се то догоди.
Већ се дуго
непријатељски посматрамо.
Он је сведок сваког мог

закаснелог повратка.
У испражњени трбух без црева
трпали смо му паклице цигарета
јер нисмо смели у станове са њима.
Био је излепљен свим
предизборни налепницама
које би могао да замислиш
ишаран именима група којима смо
покушавали да ископирамо слова
осмуђен нашим упаљачима милион пута
из чисте обести и досаде
зато стрепим сваки пут када пролазим
ходник је веома тесан и не бих могао да
избегнем његова вратанца
када најзад одлучи да ме тресне
и врати ми за сва пљувања
за дане када ми је био бубањ и све
остале перкусије
знам да памти све наше приче из ходника
35 година дуге
и сигурно ме не воли

Осветиће ми се ускоро

**Шта су нацртали радници испод
првог слоја тапета на гипсаној плочи**

Устајати у 6 зими
пре свитања
без икаквог аскетског
мистичног оправдања

устајати сам од себе, без сата
јер је лежање на оба рамена
на леђима
постало неудобно и болно
ваздух је читаву једну ноћ стар
и стомак почиње
да пригушено режи
стајем пред огледало
које ми одговара одразом
који изгледа још увек
не сасвим као ја
као човек који ће убрзо да
истисне садржај тубе
покуша да залепи непослушну косу
за потиљак
покушати да свом изгледу да
неки друштвено прихватљиви облик
јер ће ме тако оставити на миру
ући ће у развучене крпе за тумарање по
својој пећини
и то је у реду
бескрвним стиховима дајем исповедни тон
да бих вас преварио
када ољуштиш овај један слој испод
наћи ћеш зид
по којем настављам да шврљам

испод првог слоја тапета смо једном
приликом реновирања
на голој гипсаној плочи која раздваја два стана
пронашли нацртан
један огромни курац
то је оно што радници мисле о нашем становању овде
тима су нам пожелели добродошлицу и нахранили нас
то су нам оставили на зиду собе
коју смо назвали дечијом

Можда није требало гребати
послушај ме јер
истрошићеш своје нокте до меса

и изаћи ће само то што нисмо желели да видимо
и повредиће нас обоје
ископаћеш ружне и смрдљиве речи које
никада не бих помислио ни рекао
ископаћеш моја сиктања, шкргут
и наставићеш даље да копаш
док на крају од мене не остане само
спарушена врећа
без чула додира
гола као оно
што су нацртали радници на гипсаној плочи

Када кажем грађанин мислим на

Округли и масни лењивац
савијене кичме према
округлом стомаку
испод којег је до пуцања
набрекли уд
окреће се око себе
свуда тражећи
прилику да се забије
и испразни
док се не врати глад

Све што жели прождрао би
и тада ни река није довољна
док га не заустави метак
срчана кап
мождани удар или
државна администрација
пред којом је питом и кротак

Рекли би фин човек
све док нема зидова
иза којих би се сакрио
са својим црним видео касетама без
налова и налепница
са својим часописима
невидљив иза лепог осмеха
нове протезе

у шетњи са својом
симпатичном породицом

У сановник нисам одавно погледао

Снове обично не памтим
сем оних који се упорно
понављају као рефрен

Снове обично не памтим
сем оних који се упорно
понављају као рефрен

Као један у којем
у белој Шкоди
путујемо сами
мој тата и ја

Онда када изненада стајемо
у Нигдини
он одлази да погледа под хаубу

Савијених леђа и са рукама у послу
ја стојим поред њега

На ливади десно
појављује јелен који
нас извесно време гледа

и нестаје у
не ко ли ко
скокова

Пре него што је могао да га види
пре него што сам
успео да га натерам да погледа
и то је све
не знам

Има код Павића
нешто у вези са јеленима и
печуркама, мислим

не сећам се баш јасно

Снове обично не памтим
сем оних који се упорно
понављају као рефрен

Снове обично не памтим
сем оних који се упорно
понављају као рефрен

Можда никада нисмо видели исто
ни гледали у истом смеру
мој тата и ја

Често тамо одлазим и ништа не понесем назад

Некад се у сну враћам
у просторије
у којима смо
вежбали своју музику
и веома јасно чујем
жуто црни звук
као на сликама
направљеним идиотом
из осамдесетих
на крову
где смо проводили време
делећи касете
заувек млади
заувек заглављени тамо
и тада

јасно чујем тај
благ и расплинут
звук као млечно бела и
мека прашина
и дим

као топли јулски ветар
који неочекивано
доноси болне мирисе
чујем кости које расту

у њему постоје речи
али не могу да их сачувам

не могу да снимим

више пута сам покушао да све то
изнесем
и нисам успео
није ми дозвољено

али једном ћу успети
видећеш

Где путују светлосне сенке
за Вишињић Јању

По зиду собе ноћу су увек
летеле светлосне сенке
рекла си ми да то
аутомобили пролазе улицом
гледао сам их дуго
док не заспим
питајући се где путују

Испод тешког јоргана
грејала си ме дахом
волео сам да останем тамо
још дуго после буђења
да сачекам да се вратиш из цркве

Питао сам те зашто тамо идеш
тамо нема ничега сем баба
ниси се љутила

Разгледао сам занимљиво
светлуцаво камење из рудника
које сте држали на полици
читајући римске и грчке митове
и легенде

из лепих књига
са тврдим, златним корицама

Сваки пут када се пробудим код куће
из поподневног сна
мој син и ја гледамо светлосне сенке
на зидовима и сетим се тебе
али му ништа не кажем

Не познаје те
а и не могу

Неколико предности споријег ходања улицом

Откида ми се
по један део сваког дана
Све ме је мање и
не могу да поднесем плач

А стакло га има изјутра
можда за старце који
споро ходају тротоарима
не марећи за откинуте делове

Та спарушена и мрзовољна
упорност
да се спречи свачија журба
све ми је ближа

Као да говоре:
сачекај, погледај око себе
удахни и заустави се, где ћеш
долази време великих суза

То не мари за твоје рокове

пројектовани раст
планове проширења
тржиште и конкуренцију

Стићи ће и не можеш побећи
слике су мутне и разливане у брзини
не видиш јасно и не знаш да је
све само једанпут

То што ћеш ме претећи није важно
чујем твоја цоктања и нестрпљивост
а не знаш
чиним ти услугу

Не баш сасвим мртав човек

Мртав човек не плаче
али често заборавља на то
трчи околу по дану као
стари сунцокрет

Као аутомат који
жетоне узима трипут дневно
у виду пилула
или оброка

После вечере не улази
у постељину још који сат
пушта да му шарена светла
мало певају

У дубоком и топлом гнезду
планови се заједно љуљају

Нуна нина нана
нуна нина нена

Понекад му лице
дојури из огледала
прстима испитује то начето

Нешто као сенка путује
под плитком кожом

Али то га не брине
ништа га не брине
мртав човек али изгледа
не баш сасвим

јер ево плаче

Једном је дрвеће почело да ниче са мојих рамена

Родио сам се у шуми
или
на месту где су људи
исекли неколико стабала из котлине
да направе места за солитере
и високе зграде

Нигде ни једне куће

Само зграде и најгушћа шума
коју можеш да замислиш

Дубоко хладна лети

прошарана танким сребром
тајних потока
разговорена птицама
и пастелно мирисна
у јесен

Алавост ми је показала
већу кост
у одразу преварне воде
Отишао сам да живим
у неким парковима где
уредно планиране дрвореде називају шумом
па сам се томе смејао

Где је лакше осетити мирис
задуваних цогера
уместо мокре коприве
и лишћа

Скитао сам градовима
и у сваком нешто
изгубио и заборавио

Онда сам једном
олистао у сну
младице су кренуле са оба рамена
направиле младо и светлозелено лишће
разгранао сам

и најзад схватио

Покушајмо поново али хипнозом

Ако планираш да наставиш са кружењем
мораћеш да сачуваш снове
то је тешко
и знам да звучи као загонетка

Густо је
довољно да се поједе виљушком
Тражи мало стрпљења
које више нико нема

Зато прочитајмо још једанпут
али мало спорије

Ако планираш да наставиш
са кружењем
мораш

Пази,
мораш

да некако сачуваш снове

Доћи ће време које ни сат неће успети
да откуца
и облици који ће нестајати брзином
размазаних слика које се никада не лепе
за прозоре
Чудни наговештаји живих људи
који ишчезавају као магле када само
мало снажније испустиш ваздух у
ситно исецкане остатке разговора

не памтим то тако и не сећам се да сам тамо био
али ми је драго што ми помажеш да ово покупим

покушајмо још једном али хипнозом
сећам се да је некада било забавно

Ово је све што имам од пртљага

Видео сам
у огледалу
како се до малих врата
дошуњала моја
плава птица

када сам споро
скидао праменове пене
са образа
на које си
само пар тренутака раније
положио своје ситне
и топле дланове
сине
док сам се трудио
да те успавам
држећи те у загрљају
на својим коленима

Чврсто отвараш очи
веома спремно
изговараш нове стихове

Сигуран сам да је бог
ту и сада

Ово је све што желим од пртљага
када једном кренем

у светлост

Нећу да будеш усамљен

Поделио бих са тобом речи

које не знам шта су.
Више не могу да их задржим.

Као порука у боци,
лимена кутија закопана у башти,
препуна тајни.

Пуштам их да се претворе
у јединице и нуле,
чекам да их неко покупи
као мамац са удице.

Желим да их поштени налазач задржи.
Могу му помоћи да се угреје
кад је сам у зло доба,
ако му је ћебе прекратко а постеља
пуна невидљивих чворова.

Довољно су велике да их разломи
и подели ако жели.
Није их тешко понети
и имају неограничен рок трајања.

Не примам рекламације
јер не знам где би ме могли пронаћи
ни када.

Написао сам их за тебе
и за себе.
Не познајеш ме, али то не значи
да ти не желим добро.

Када покупимо остатке
свега што је поломљено,
када покушамо да направимо некакав ред,
надам се да ће нешто и остати.

Тада би могли поново да кажемо-
верујем ти.
Желим да те слушам.
Нећу да будеш усамљен.

**Отворено писмо С. Соколову пре свега
али и осталима**

Драги Саша, Даниле
и остали

Зашто су се,
негде баш далеко,
тамо где не могу да их пронађем,
сакрили они, сви ви?

Ништа ми не говоре,
не могу да их сретнем
са цегером на улици,
или децом у шетњи.

Да ли сте ишли
на пијацу по кромпир,
да ли би могли да седнемо и
попијемо кафу?

Могли би да купимо кифле у пекари.
Да ли је могуће
да за живот знате само између корица
књига, не хлеба,
из низа светлуцавих речи,
као крљушт,
коју су рибе наследице од сунца?

Мом некадашњем комшији из 29. новембра
риђокосом музичару филхармоније:
Какав ти је то уопше инструмент
и како се свира
тај смешни штап са нечим на врху?
Како ћеш на њему да будеш бесан,
гласан,
да кажеш доста, не може,
осим да,
почињем да разумем,
нестанеш негде између корица
хлеба, не књига
и кажеш са осмехом:
На доњој пијаци су донели свежег лука,

само 50 динара килограм.

Ватиканска опсерваторија и Музеј Среће

Прочитао сам да су у Данској
отворили Музеј Среће

Кад одеш
питају те шта је срећа за тебе
и сними твој одговор

Видиш на зидовима
ваљда ствари које би требало
да те учине срећним

Ја сам прво помислио на Музеј Рударства
са старим алатима или
Ратни музеј са зарђалим оружјем

Зар се у музеј не остављају
ствари које се више не користе
старе, на које су сви заборавили или
које више нису никоме потребне

Онда видим:
у Данској је отворен
Музеј Среће

Сазнао сам и то
да у Ватикану постоји велика
опсерваторија
опремљена моћним телескопима
који истражују небо
већ 129 година

Када су питали људе који тамо раде
зашто би Ватикану била потребна
опсерваторија
rekli су да се надају да ће једном
угледати Бога

Пружи прст свој, Томо
и хајде да упоредимо своје идеје
за нове музеје

Оставите своје предлоге у коментару

Огромни Песак и Бурма Шејв

Глад ме је поново пронашла
тражи ме кроз замагљен прозор
кроз монолитну буку машине
која изговара свој ОМ
ево је између густо
набацаних импровизација
Бил Еванс Трија
добро звучи
мада више волим када
између два тона остане довољно простора
да се унутра сместе читава пустиња и кактуси
да могу да замислим Огромни Песак који се
подиже и ковитла над Рутом 66
између две Нигдине у кабриолету
у потрази за последњом таблом на путу
на којој стоји Бурма Шејв

Бил понекад превише свира
Место на којем силазим у 7.00
је прерушено у шуму и мостом се одваја
од пута
то је мала станица коју понекад прескоче
тако да морам да се потрудим
да ме возач примети на време

Време које је сакато са једном краћом
и споријом руком
али немој мислити да те неће стићи
о не

Ја сам од оних које би у средњем веку
налазили негде на ободу шума
одакле је лако побећи и сакрити се у густош
јер не верују ни једној војсци
чувају свој новац у шкрињи у некој
шупљини стабла

Пазе да не изазову завист
да нико не помисли да би се
имало шта опљачкати

Своју прелепу жену бих натерао да хода повијених леђа
и са образима намазаним блатом и балегом
наредио бих јој да се кревељи и лупета глупости
све док не будемо поново сами

Човек моје незнатне снаге
мора увек бити

е сад

да ли лажов или лукав
ви ми реците

**Сан лакше долази уз шум точкова
који распршују баре на путу**

На почетку је
хладан паркет под стопалима
полуслепи сусрет са огледалом у купатилу
четкицом и
следи путовање по мраку
на којем ме негде на половини
налази свитање

По доласку се хладни прсти
угревају на шољи кафе и
музика се пробија кроз мирисе
из кухиње
пуне златних влашких палачинки

Причамо као да то није
већ заборављена уметност
и тако се исто и смејемо

Овде су деца увек блага и лепо се јаве

понекад не разумеју шта им говорим
али ме то никада не љути

Јесен постаје хладнија и кишна
ја сам под ћебетом са књигом
поред тебе сине
спаваш уз далеки шум точкова
који распршују баре на путу

Гледам у дивље зелене
борове које савија ветар на
сивој позадини

Завршићу у твом загрљају
уз трепераво светло екрана
касно ноћу
рано изјутра

Сањао сам да сам Дафнис

Устао сам да заплешем
али се музика променила.

Ову коју сада свира
наш лепи оркестар
не познајем.

Онда сам одшетао
до прозора
да прикријем своју неспретност.

Погледа залепљеног за нешто
мутно које се једва назире
кроз мусаво стакло.

Овако често удем
да закорачим у празно
навикао сам.

Помислио би човек да
ми је вид слаб
али је у ствари нешто друго.

Гледам Вас и разумем
и доста мирно пратим
долазак неизбежног тла.

Немаш палату
и то је твој изговор
да се ни око бараке не потрудиш.

Немаш фијакер и зато мислиш
да је узалуд
желети коња.

Хтео сам да заплешем
али ме нико више и не пита
која је то музика
за коју знам кораке.

Не само руке него и срце

Данас устајем као да ме је
управо прегацио теретни воз
баш на оној станици
на којој стојим свог читавог живота

Руке ми трну
од напрегнутог махања
а сви ви сте унутра и одлазите
па добро онда

Збогом
ја волим такву театралност

Све преостале девојке су
отишле са журке водећи
понеког од вас за руку
нас неколико увек заврши
скачући по соби
јер нама је музика све
свако пиће које
једва прекрива дно ових флаша
није да се баци
и ево свитања

Моји ментори
које сам увек желео да надмашим и
импресионирам
и који су остали равнодушни и
споро испуштајући ваздух из образа
колутали очима
досађујући се

Поздрављам Вас
срдачно и насмејано друштво
до последње буксне
видим вас на прозору
и ви машете али то је смешно
јер нема светла напољу и ви само
видите свој одраз у стаклу

Машем и ја најзад
срећан јер видим
да су ми у махању
пуне руке

Приручник самопомоћи "Заспати поново у 4 изјутра"-сажетац

Правите се да Онај Други
у ствари не постоји.
Не улазите у расправу са њим/њом.
Као да је тамо прекинута веза.

Покушаће да вас заинтересује за разговор,
покренуће занимљиву тему али морате одолети јер
истог тренутка, како изговорите реплику,
покренуће се злокобни механизам.

Сада замислите да стојите пред зидом.
Ничега нема на њему,
то је обичан сиви зид.

Осећате како вас напушта напетост,
прво из врхова прстију и полако се подиже
према центру.
Читаво биће спознаје космички еквилибријум
тајне су пред вратима свести
и светло полако улази унутра кад...

Онај Други у клонпама доноси канте са бојом,
по једну у свакој руци
и једну међу зубима,
полива тај зид и махнито се церека,
одједном ту је и касетофон који свира Хеви Метал.

У ствари, он је сав једна галама,
он је машина за млевење аутомобила,
он је константа а ово је његов сат,
његово финале.

Па ти спавај.

Светла у сали и миран одлазак кући

Предео је толико леп
требало би да га свет
заборави

ако жели да преживи

У парку
још има понеког духа
са којим си одрастао

Сваки ти је
макар једном опростио издају
или те издао

Зато и даље постоје

Ситни убоди који те сваког дана подсети
шта си погрешно рекао
не може да их отера ни жмуриће
гримасе или тихи узвици

Увек су ту

Ако постоји пакао
ово му је сестра

Треба ти фокус
неко да понесе на леђима сво смеће
које желиш да истовариш
један који је за све одговоран
ни свестан шта желиш да понесе

Ниси сигуран да ли ће
то решити проблем
да ли крећу слова

То значи светла у сали
и миран одлазак кући

**Предводник каравана пред кућом звездца
великим букетом металних кључева**

Знам да сам живео у сну и
да више не постојим
пратим ред за редом у књизи

На клупи под
наранџастим сунцем
помаља се тон латица

Пси и деца су измешани
у радосном трку
по младој трави

Тротинети, играчке и трицикл
су разбацани по паркингу

Пратим тај ред и
знам да не постојим
више

Потонули зраци тамне и боду
на образу
прсти ноћног ваздуха

Све пакујем у руке
и предводим караван до куће
у нова бекства

Пусти

ми песме веће од свега
што може да понесе стих
залићу их француском вотком

и тоницом који би
да буде плав јер воли да
имитира океан

уз колут лимуна који се гура
сааааааааа коцкама леда на
на површини

ускоро ће и црна течност
да потече унутра
разврат месечевих бобица

Ухватићу тог овна јако за рогове
и одржаћу обећање
да сачувам пластични багер
оном дечку који је морао у кревет

као један који пише само истину
ја сам о себи умео тек да
куцнем у звоно и затворим круг

*Che bella giornata! Che bel tempo!**

Не би ми сметало
да нас у рају не чека ништа сем лепог вина
и грожђа
а да је остало
све само грешка у преводу*

* стихови су инспирисани и делом преузети из песме "What if..." коју потписују Бликса Баргелд и Тејо Теардо

**Све кошуље се на жици суше једнако
без обзира на начин копчања**

Не гледам телевизију
често јер имам и превише књига
али је ушао на подла врата
када се нисам надао

Неприметно и мазно као
летњи шум
уселио се у моје снове
председник свих грађана

Понекад лежерно
и кратко бацајући поглед
на свој ручни зглоб

Док смо заједно
летели високо изнад планете
уживајући у разговору

Није се уплашио висине као ја
није био окружен опасним
цудо мајсторима
са набреклим појасевима

Зато што ми верује
зна да му не мислим зло

Растали смо се пред улазом у моју
плишану собу

Онда је он одлетео
а мене су увели унутра

Биографија:

Исидор Игић, рођен 08.01.1977.

Живи у Мајданпеку,

по вокацији професор Латинског језика.

Објављује албуме са ауторском музиком за независне издаваче

"Слушај Најгласније", "Брлог Рец", "Минимална издања", и самостално.

<https://isidorigi.bandcamp.com/>

Појављује се на неколико компилација независне, ло-фај и некомерцијалне музике.

Поезију објављује у часописима за књижевност и културу "Либартес", "Буктиња",

"Човјек Часопис".

<https://belakarneval.blogspot.com/>

Емитовање једне песме у радио емисији "Неонска Дуга" аутора и водитеља Жикице Симића, на Радио Београду 2, сматра највећим признањем за свој креативни рад.

